

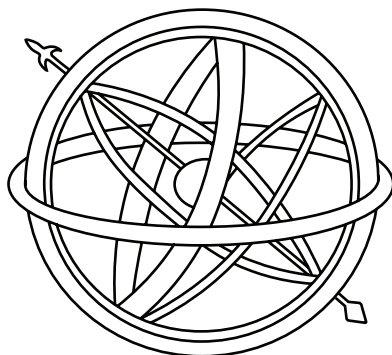
VIHARNA SESTRA

ALLYJINA ZGODBA

Lucinda Riley (1965–2021) se je rodila na Irskem. Kariero je začela kot filmska, gledališka in televizijska igralka, pri štiriindvajsetih pa je napisala svoj prvi roman. Po tem, ko so knjigo *Hiša orhidej* predstavili v Bralnem klubu Richarda in Judy, je postala mednarodna knjižna uspešnica. Od takrat so po svetu prodali več kot pet milijonov izvodov njenih del, ki so bila doslej prevedena v 30 jezikov. Njena dela so se v številnih državah večkrat uvrstila na vrhove lestvic knjižnih uspešnih. *Viharna sestra* je njen drugi roman iz serije Sedem sester.

VIHARNA SESTRA

ALLYJINA ZGODBA

Lucinda Riley

Lucinda Riley
VIHARNA SESTRA

Allyjina zgodba

ZBIRKA SEDEM SESTER

Prevedla: Irena Modrijan

Uredila: Katja Jenčič

Oblikovanje naslovnice in prelom: Nuša Gabrijel

Izdala

Založba Vida, d. o. o., Ljubljana, Slovenija

1. natis

trda vezava: 300 izvodov

mehka vezava: 700 izvodov

Natisnjeno v Sloveniji.

Ljubljana, 2024

www.zalozbavida.si

Naslov izvirnika: **The Storm Sister**

Copyright © Lucinda Riley 2015

© za slovensko izdajo Založba Vida 2024

Vse pravice pridržane.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.111-311.2

RILEY, Lucinda

Viharna sestra : Allyjina zgodba / Lucinda Riley ; [prevedla Irena Modrijan]. -
1. natis. - Ljubljana : Vida, 2024. - (Sedem sester)

Prevod dela: The storm sister

ISBN 978-961-96423-6-8 (trda vezava)

ISBN 978-961-96423-7-5 (broš.)

COBISS.SI-ID 188438787

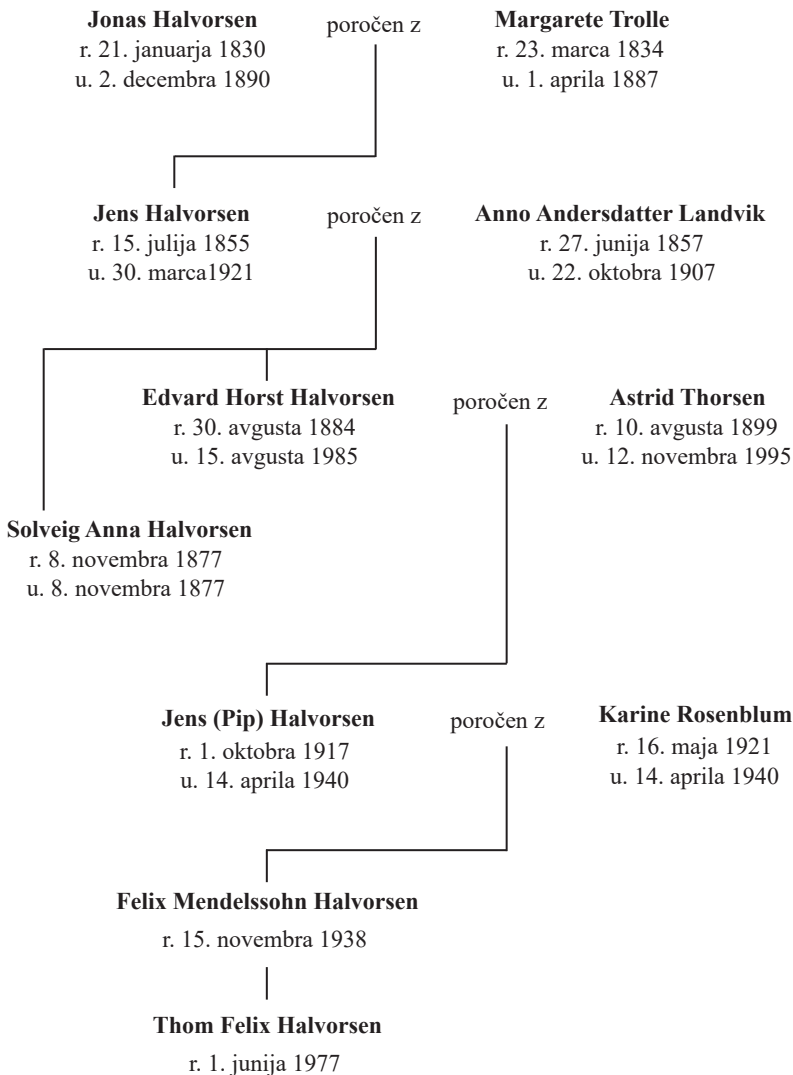
Za Susan Moss, moju sestru po duši

*»Ne bom se plazil ob obali;
ven odrinil z barko bom pod vodstvom zvezd.«*

George Eliot

RODOVNIK HALVORSENOV

OSEBE

Atlantida

Pa-Salt – *krušni oče (pokojni)*

Marina (Ma) – *skrbnica*

Claudia – *gospodinja na Atlantidi*

Georg Hoffman – *Pa-Saltov odvetnik*

Christian – *skiper*

Sestre D'Aplièse

Maja

Ally (Alkijona)

Star (Asteropa)

CeCe (Keleno)

Tiggy (Tajgeta)

Elektra

Meropa (manjkajoča sestra)

ALLY

junij 2007

»Jutro«

The image shows the beginning of a musical piece on a single staff. The key signature has three sharps (F#, C#, G#), and the time signature is 6/8. The melody starts with a quarter note G4, followed by eighth notes A4-B4, C5-B4, and A4. The next measure contains a quarter note G4, followed by eighth notes A4-B4, C5-B4, and A4. The third measure begins with a quarter note G4, followed by eighth notes A4-B4, C5-B4, and A4. The fourth measure contains a quarter note G4, followed by eighth notes A4-B4, C5-B4, and A4. The notation is in a treble clef.

Allegretto pastorale

Edvard Grieg

1

Egejsko morje

Nikoli ne bom pozabila, kje sem bila in kaj sem počela, ko sem izvedela za očetovo smrt.

Gola sem se sončila na krovu *Neptuna* in Theova roka je zaščitniško počivala na mojem trebuhu. Obrisi opustele zlate plaže na otoku pred nama, ki je ležala v zavetju skalnatega zaliva, so se lesketali v soncu. Kristalno čista turkizna voda se je zaletavala v pesek in lenobno ustvarjala valove, ki so se elegantno penili kot mleko na kapučinu.

Kako mirno je tukaj, kot v mojem srcu, sem pomislila.

Prejšnji večer sva se ob sončnem zahodu zasedla v majhnem zalivu grškega otočka Macheresa, nato pa s hladilnima torbama v rokah bredla do obale. V eni torbi so bili sveži bradači in sardele, ki jih je Theo ujel prejšnji dan, v drugi pa vino in voda. Ko sem, sopihajoč od napore, svoj tovor odložila na pesek, me je Theo nežno poljubil na nos.

»Kot brodolomca na zapuščenem otoku sva,« je izjavil in široko razprl roke, da bi pokazal na idilo, ki naju je obdajala. »Po drva grem, da bova lahko spekla ribe.«

Gledala sem ga, kako je odhajal proti skalam, ki so polkrožno obdajale zaliv, kjer je v razpokah raslo presušeno grmovje. Čeprav je bil vrhunski jadrallec, njegova vitka postava ni razkrivala njegove moči. V primerjavi z drugimi moškimi, s katerimi sem jadrala na tekmovanjih, ki jih je razganjalo od mišic in so se ponašali s širokimi pleči kot Tarzan, je bil Theo prav droben. Ena prvih stvari, ki sem jih opazila na njem, pa je bilo njegovo šepanje. Kasneje mi je povedal, da je v otroštvu padel z drevesa in si zlomil gleženj, ki se mu ni pravilno zacelil.

»Morda mi je bilo tudi zato vedno namenjeno življenje na vodi. Ko jadram, nihče ne ve, kako smešen sem, ko hodim po kopnem,« se je zasmeljal.

Spekla sva ribe, nato pa se ljubila pod zvezdami. Naslednje jutro sva skupaj preživela zadnje trenutke na barki. Tik preden sem se odločila, da je skrajni čas, da spet vklopim telefon in se povežem z zunanjim svetom, ter odkrila, da se mi je življenje raztreščilo na milijon koščkov, sem ležala ob njem v blaženem miru. V mislih sem podoživljala čudež, ki se je zgodil med nama in naju vodil na ta čudoviti kraj. Zdelo se mi je, da sanjam ...

Prvič sem ga opazila pred kakšnim letom na otoku Sveti Martin v Karibih, kjer se je odvijala Heinekenova regata. Zmagovalna posadka je proslavljala na večerji in pritegnilo me je dejstvo, da je njihov skiper Theo Falys-Kings. V jadralskem svetu je slovel po tem, da je v zadnjih petih letih na regatah do zmage popeljal največ posadk.

»Sploh si ga nisem tako predstavljala,« sem zašepetala Robu Bellamyju, nekdanjemu sotekmovalcu, s katerim sva jadrala za švi-

carsko reprezentanco. »S tistimi roževinastimi očali je videti kot pi-flar. Pa še zelo čudno hodi,« sem dodala, ko je vstal in stopil k drugi mizi.

»Vsekakor ni klasičen mišičast jadralec,« se je strinjal Rob. »Ampak Al, tip je čisti genij. Ko gre za morje, ima šesti čut. Ni ski-perja, ki bi mu bolj zaupal na razburkanem morju kot njemu.«

Kasneje tistega večera me je Rob bežno predstavil Theu. Ko sva se rokovala, me je zamišljeno pogledal s svojimi zelenimi očmi, posutimi z rjavimi pikicami.

»Ti si torej slavna Al D'Aplièse.«

Njegov topli, umirjeni glas je krasil britanski naglas. »Res sem Al D'Aplièse,« sem odvrnila v zadregi zaradi njegovega komplimenta, »mislim pa, da si *ti* tisti, ki je slaven.« Nepremično me je motril, zato sem morala napeti vse sile, da nisem spustila pogleda. Tedaj so se poteze na njegovem obrazu omehčale in pritajeno se je zasmel.

»Kaj pa je tako smešno?« sem ga vprašala.

»Če sem odkrit, nisem pričakoval *tebe*.«

»Kako misliš *mene*?«

Theovo pozornost je odvrnil fotograf, ki je želel posneti fotografijo posadke, zato odgovora na svoje vprašanje nisem dobila.

Od takrat sem ga od daleč večkrat opazovala na različnih družabnih prireditvah v okviru regat, ki sva se jih udeleževala. Čeprav je bil zadržan, so se ljudje zaradi živahnosti, ki jo je izžareval, in tihega, lahkotnega smeha kar lepili nanj. Na uradnih prireditvah je bil običajno oblečen v elegantne hlače in zmečkan lanen suknjič, da je zadostil protokolu in ugodil pokroviteljem tekme. Kljub temu pa je bil v svojih jadralskih čevljih in z neukrotljivimi rjavimi lasmi še vedno videti, kot da je pravkar stopil z jadrnice.

Ob tistih prvih priložnostih se mi je zdelo, kot da pleševa drug okrog drugega. Čeprav sva se s pogledom pogosto srečala, Theo nikoli ni pristopil k meni. To je storil šele pred šestimi tedni, ko je moja posadka po zmagi v Antigvi proslavljala na plesu lorda Nelsona, ki je bil uradni zaključek tekmovalnega tedna.

»Čestitam, Al,« je rekel.

»Hvala,« sem odvrnila, zadovoljna, da je naša posadka za spremembo premagala njegovo.

»V tej sezoni o tebi slišim veliko dobrega, Al. Bi junija prišla v mojo posadko tekmovat na Kikladski regati?«

V drugi posadki so mi že ponudili mesto, a ga še nisem sprejela. Theo je videl, da se obotavljam.

»Si že zasedena?«

»Tako nekako.«

»No, tu je moja vizitka. Razmisli o moji ponudbi in mi sporoči do konca tedna. Tvoje spretnosti bi mi na krovu prišle zelo prav.«

»Hvala.« V mislih sem se okarala zaradi obotavljanja. Kdo bi zavrnil ponudbo človeka, ki je bil znan kot *kralj morij*? »Saj res,« sem zaklicala za njim, ko je že odhajal, »zakaj si rekel, da nisi pričakoval *mene*?«

Ustavil se je in me molče ošinil s pogledom. »Takrat te še nisem imel priložnosti osebno spoznati. Le sem in tja sem slišal za tvoje jadralske veščine, to je vse. Kot sem že rekel, nisi takšna, kot sem pričakoval. Lahko noč, Al.«

Med potjo nazaj v majhno gostišče ob pristanišču sv. Janeza sem se predajala nočnemu zraku in premišljevala o pogovoru s Theom. Spraševala sem se, zakaj me je tako očaral. Raznobarvna hišna pročelja so se kopala v toplem nočnem soju uličnih luči, iz daljave

pa je prihajalo lenobno mrmranje ljudi v barih in kavarnah. Za nič od tega se nisem menila, kajti vznesena sem bila zaradi zmage na tekmi – in ponudbe Thea Falysa-Kinga.

Takoj ko sem vstopila v svojo sobo, sem šla naravnost k prenosniku in Theu napisala elektronsko sporočilo, da sprejemam njegovo ponudbo, a ga nisem poslala. Skočila sem pod prho, ga nato še enkrat prebrala in zardela ob spoznanju, da je iz njega zelo veliko navdušenje. Ko sem se odločila, da ga shranim v mapo z osnutki in ga pošljem čez nekaj dni, sem se zleknila na posteljo. Pokrčila sem roke, da bi nekoliko sprostila napete in boleče mišice.

»No, Al,« sem si zamrmrala z nasmeškom, »to pa bo zanimiva regata.«

Ko sem torej nekaj dni kasneje poslala sporočilo, me je Theo nemudoma poklical. Zelo vesel je bil, da se bom pridružila njegovi posadki. Pred komaj dvema tednoma pa sem v pristanišču v Naksosu, kjer naj bi se začele priprave na Kikladsko regato, stopila na tekmovalno jadrnico. Ni mi bilo jasno, zakaj sem tako zelo napeta.

Tekma ni bila pretirano zahtevna, udeležili smo se je namreč tako poklicni kot ljubiteljski jadranci, vsi pa smo se nadejali čudovitega osemdnevnega jadranja med otoki, ki so med najlepšimi na svetu. Ker je bila naša posadka med najbolj izkušenimi, sem vedela, da si lahko obetamo zmago.

Člani Theovih posadk so bili vedno pregovorno mladi. Čeprav sva jih s prijateljem Robom Bellamyjem štela šele trideset, sva bila tako po letih kot po izkušnjah »starejša«. Slišala sem, da je Theo raje najemal nadarjene jadrance, ki so bili na začetku kariere, da bi jih obvaroval slabih navad. Preostali člani šestčlanske posadke so jih

imeli le nekaj nad dvajset: krepki Anglež Guy, sproščeni Avstralec Tim ter napol Nемеc, napol Grk Mick, ki je Egejsko morje poznal kot lasten žep.

Čeprav sem si močno želela sodelovati s Theom, se tega nisem lotila na slepo. Prej sem pobrskala po spletu in se pogovarjala z ljudmi, ki so že kdaj sodelovali z njim, da bi zbrala čim več informacij o skrivnostnem »kralju morij«.

Slišala sem, da je Britanec in da je študiral na Oxfordu, kar bi pojasnilo njegov odsekani naglas. Toda na njegovem profilu na spletu je pisalo, da je ameriški državlján, ki je jadrálno ekipo Univerze Yale večkrat popeljal do zmage. Eden od mojih prijateljev je slišal, da prihaja iz premožne družine, drugi pa, da živi na barki.

Perfekcionista, obseden z nadzorom, nikoli zadovoljen, deloholik, sovražnik žensk ... so bili še opisi, ki sem jih zbrala. Zadnjega je prispevala jadralka, ki je trdila, da so ji v njegovi posadki metali polena pod noge in z njo grdo ravnali. Nad tem sem se zamislila. Splošno mnenje o njem pa je bilo preprosto:

»Daleč najboljši skiper, za katerega sem kdaj delal.«

Že prvega dne na krovu sem razumela, zakaj so mu vrstniki izkazovali tolikšno spoštovanje. Navajena sem bila glasnih skiperjev, ki so kričali navodila ter z vsemi grdo ravnali kot kakšni vzkipljivi kuharski mojstri. Theov zadržani pristop je bil zame pravo razodetje. Ko nas je usmerjal, ni veliko govoril, le od daleč nas je nadzoroval. Konec dneva nas je zbral in nas s svojim mirnim, enakomernim glasom opozoril na naše prednosti in slabosti. Spoznala sem, da ni spregledal ničesar, in ker je imel prirojen čut za avtoriteto, smo ga v vsem ubogali.

»Mimogrede, Guy, da ne bi več skrivaj kadil, medtem ko vadi-

mo za tekmovanje.« je še dodal z rahlim nasmeškom, potem ko nas je že odslovil.

Svetlolasi Guy je zardel kot kuhan rak. »Ta tip ima oči na hrbtu,« je zamomljal proti meni, ko smo se skupaj odpravili z jadrnice, da bi se oprhali in preoblekli za večerjo.

Tistega prvega večera sem šla s člani posadke ven in bila sem vesela, da sem se jim odločila pridružiti na tekmovanju. Sprehajali smo se po pristanišču v Naksosu, mimo osvetljenega starodavnega kamnitega gradu nad vasjo in po mreži zavitih uličic, ki so se vile med pobeljenimi hišami. Restavracije v pristanišču so bile polne jadralcev in turistov, ki so si privoščili svežo morsko hrano in v nedogled nazdravljali z ouzom. V zakotni ulici smo našli majhno družinsko restavracijo z razmajanimi lesenimi stoli in neuskkljenimi krožniki. Po dolgem dnevu na barki nam njihova domača hrana ne bi mogla bolj tekni, morski zrak je namreč v nas vzbudil volčji tek.

Ko so možje videli, kako lakomno sem se lotila svoje musake in obilne porcije riža, so me debelo gledali. »Kaj pa je? Še niste videli ženske jesti?« sem sarkastično pripomnila in vzela še eno lepinjo.

Čeprav se je Theo šalil z nami in občasno izrekel kakšno suhoparno pripombo, je po večerji odšel, ker ni želel sodelovati pri pohajanju po barih. Tudi jaz sem mu kmalu sledila. Po več letih poklicnega jadranja sem dobro vedela, da se je najbolje izogniti norčijam, ki jih fantje zganjajo, potem ko pade noč.

V naslednjih dneh, ko smo se pod Theovim budnim očesom učili sodelovati in postajali izjemno učinkoviti, sem vse bolj občudovala njegove metode. Tretji večer na Naksosu sem prva vstala od mize, ker me je naporen dan pod žgočim egejskim soncem še zlasti utrudil.

»Dobro, fantje, jaz odhajam.«

»Jaz tudi. Lahko noč, fantje. Prosim, da jutri na krov nihče ne pride z mačkom,« je rekel Theo in mi sledil iz restavracije. »Se ti lahko pridružim?« me je vprašal, ko me je na ulici dohitel.

»Ja, seveda,« sem privolila in nenadoma se me je polastila napetost, ker sva bila prvič sama.

Po ozkih tlakovanih ulicah sva se vračala v naš penzion, mesečina je osvetljevala bele hišice z modro pobarvanimi vrati in polkni na obeh straneh. Na vse pretege sem se trudila, da bi pogovor stekel, a Theo mi je le sem in tja odgovarjal z »ja« ali »ne«. Njegova molčečnost mi je začela iti na živce.

Ko sva prišla v vežo penziona, se je nenadoma obrnil proti meni. »Jadranje imaš v genih, Al. Večino članov posadke premagaš kot za šalo. Kdo te je naučil tako jadрати?«

»Oče,« sem rekla, presenečena nad pohvalo. »Že od malega sva hodila jadrat na Ženevsko jezero.«

»Aha, Ženeva. Zato imaš francoski naglas.«

Pričakovala sem kakšno pripombo, v smislu *povej kaj seksi po francosko*, kot je bilo običajno pri moških, a je ni izrekel.

»Tvoj oče je gotovo sijajen jadralec – odlično te je naučil jadрати.«

»Hvala,« sem odvrnila, razorožena.

»Kako se počutiš kot edina ženska na krovu? Čeprav si brez dvoma že bila v takem položaju,« je brž dodal.

»Roko na srce, o tem ne razmišljam.«

Pozorno me je pogledal skozi očala z roževinastim okvirjem. »Kaj res? Oprosti, ampak mislim, da razmišljaš o tem. Zdi se, da se včasih zato preveč trudiš in takrat lahko narediš napako. Predlagam, da se bolj sprostiš, bodi zvesta sebi. No, lahko noč.« Na kratko se mi

je nasmehnil, nato pa se po stopnicah z belimi ploščicami povzpел do svoje sobe.

Ko sem tisto noč ležala v ozki postelji s poškrobljenimi belimi rjuhami, me je koža srbela od jeze in lica so mi gorela zaradi njegove kritike. Sem bila *jaz* kriva, da so bile ženske na poklicnih tekmovalnih jadrnicah še vedno sorazmerna redkost – oziroma, kot bi nedvomno rekli nekateri moški člani moje posadke, novost? Kaj se sploh gre ta Theo Falys-Kings?! Kot nekakšen ljudski psiholog hodi naokrog in analizira ljudi, ki ne potrebujejo njegovih analiz?

Vedno se mi je zdelo, da sem se kot ženska dobro znašla v svetu, v katerem prevladujejo moški, in da sem pogumno prenašala prijateljske zbadljivke in pripombe glede svojega spola. V svoji karieri sem si zgradila zid nedotakljivosti in s tem dve različni osebnosti: doma sem bila »Ally«, v službi pa »Al«. Pogosto je bilo res težko in naučila sem se držati jezik za zobmi, še zlasti, ko so bile pripombe izrazito seksistične in so namigovale na to, da se obnašam kot *blondinka*. Takšnim pripombam sem se vedno izogibala, tako da sem rdečezlate kodre umaknila z obraza in jih spela v čop ter da nisem nosila niti kančka ličil, s katerimi bi poudarila oči ali skrila pege. Poleg tega pa sem delala enako trdo kot vsi moški na jadrnici. Morda še bolj, sem jezno pomislila.

Ko od ogorčenja nisem mogla spati, sem se spomnila očetovih besed. Rekel je, da se ljudje običajno zjezijo ob kakšni opazki o njih, ker je v tvojih besedah zrno resnice. In v dolgih nočnih urah sem spoznala, da je imel Theo najbrž prav. Nisem si bila zvesta.

Naslednji večer se mi je spet pridružil, ko sem se vračala v penzion. Čeprav še zdaleč ni bil visoke postave, se mi je zdel zastrašujoč,

in besede so se mi zatikale. Ko sem mu skušala razložiti svojo dvojno osebnost, me je tiho poslušal, nato pa spregovoril.

»No, moj oče – s čigar mnenjem se običajno ne strinjam –, je nekoč izjavil, da bi ženske vodile svet, če bi izkoristile svoje prednosti in se ne bi več trudile biti kot moški. Mogoče bi morala to poskusiti tudi ti,« mi je predlagal.

»To je lahko reči. Je tvoj oče kdaj delal v okolju, v katerem so prevladovale ženske? Bi lahko tam bil 'zvest sebi'?« sem odvrnila, jezna, ker je name gledal zviška.

»Dobro vprašanje,« se je strinjal Theo. »No, morda bi bilo vsaj nekoliko bolje, če bi ti rekel 'Ally'. Veliko bolj ti pristaja kot 'Al'. Bi te motilo?«

Še preden sem mu lahko odgovorila, se je nenadoma ustavil. Bila sva v slikovitem pristanišču, kjer so se ribiške ladjice nežno zibale med večjimi jahtami in motornimi križarkami, medtem ko je mirno morje pomirjujoče pljuskalo ob njihove trupe. Theo je pogledal v nebo in tako močno zajel zrak, da so se mu razširile nosnice. Kot kakšen star mornar je preverjal, kakšno vreme bo prinesla zora. Ko sem si ga zamišljala kot starega, osivelega morskega volka, sem se zahihitala.

Obrnil se je k meni in se začudeno nasmehnil. »Kaj je tako smešno?«

»Nič. Če ti bo lažje, mi lahko rečeš tudi Ally.«

»Hvala. Zdaj pa se vrniva in se poskusiva naspati. Jutri nas čaka naporen dan.«

Ker sem si v mislih ponavljala najin pogovor, tudi tisto noč nisem mogla spati. Čudila sem se, kako se je to lahko zgodilo *meni*, ki sem običajno po treningu ali tekmovanju spala kot klada.

Theov nasvet mi ni pomagal. Ravno nasprotno. V naslednjih dneh sem naredila goro neumnih napak, zato sem se počutila kot novinka, ne pa poklicna jadralka. Čeprav sem si napake na vso moč očitala in so me člani posadke dobrodušno dražili, me Theo ni pograbil niti z besedico.

Na peti skupni večer sem se počutila tako strašno osramočeno in zmedeno zaradi svoje nenavadne površnosti pri delu, da se posadki sploh nisem pridružila na večerji. Raje sem sedla na majhno teraso penziona in si privoščila kruh, sir feta in olive, ki mi jih je prinesla prijazna lastnica. Žalost sem utapljala v raskavem rdečem vinu, ki mi ga je natočila. Po lepem številu kozarcev vina mi je postalo slabo in sama sebi sem se smilila. Ravno sem se opotekla od mize, da bi šla spat, ko je na teraso prišel Theo.

»Si v redu?« me je vprašal in si popravil očala, da bi me bolje videl. Poškilila sem proti njemu, a njegov obris je bil nenavadno meglen.

»Ja,« sem odločno pribila in brž spet sedla, ker se je vse, na kar sem se skušala osredotočiti, začelo zibati.

»Skrbelo nas je, ker te ni bilo na večerjo. Saj menda nisi zbolela?«

»Ne.« V grlu me je zapeklo, ko se mi je iz želodca dvignil žolč. »V redu sem.«

»Lahko mi poveš, če si bolna. Prisežem, da ti tega ne bom štel v slabo. Lahko prisedem?«

Nisem odgovorila. Pravzaprav nisem mogla, ker sem se trudila obvladati slabost. Vseeno je sedel na plastični stol nasproti mene.

»V čem je potem težava?«

»V ničemer,« mi je uspelo izdaviati.

»Ally, grozno bleda si. Res nisi bolna?«

»Em ... Oprosti.«

Opotekla sem se na noge, in takoj ko sem prišla do roba terase, bruhnila čezenj na pločnik pod njo.

»Ubožica.« Začutila sem njegove roke, ki so me trdno objele okoli pasu. »Vidim, da nikakor nisi v redu. Pospremil te bom v sobo. V kateri sobi si?«

»Jaz sem ... popolnoma v redu,« sem bebasto zamrmrala, čisto zgrožena nad tem, kar se je pravkar zgodilo. In za povrh še pred očmi Thea Falysa-Kingsa, na katerega sem kdove zakaj na vsak način želela narediti dober vtis. Glede na vse, slabše ne bi moglo biti.

»Pridi.« Mojo mlahavo roko je dvignil čez svoje rame in me napol odnesel mimo zgroženih pogledov drugih gostov.

Ko sem bila v svoji sobi, sem še nekajkrat bruhala, tokrat vsaj v stranišče. Vsakič, ko sem se prikazala iz kopalnice, me je pričakal Theo in mi pomagal zlesti v posteljo.

»Resno,« sem zastokala, »zjutraj bom v redu, obljubim.«

»To mi govoriš že dve uri, vmes pa hodiš bruhat,« je rekel stvarno in mi z vlažno, hladno brisačo s čela brisal lepljivi pot.

»Pojdi spat, Theo,« sem slabotno zamrmrala. »Zdaj sem res v redu. Naspiti se moram.«

»Še malo bom počakal.«

»Hvala, da skrbiš zame,« sem zašepetala in oči so se mi že zapirale.

»Je že v redu, Ally.«

Preden sem zaspala, sem še nekaj trenutkov lebdela med tem in onim svetom. Z nasmeškom na obrazu sem rekla: »Mislim, da te ljubim,« nato pa utonila v pozabo.

Čeprav sem se naslednje jutro zbudila nekoliko slabotna, sem se počutila veliko bolje. Ko sem vstala iz postelje, sem se spotaknila ob Thea, ki je na rezervni blazini na tleh ležal stisnjen v klobčič in trdno spal. Zaprla sem se v kopalnico, sedla na rob kopalne kadi in se spomnila besed, ki so mi prišle na misel prejšnji večer – o bog, menda jih nisem tudi *izgovorila*?

Mislil, da te ljubim.

Od kod za vraga so se vzele te besede? Se mi je mogoče le sanjalo? Navsezadnje sem se počutila zelo slabo, morda sem halucinirala. *O bog, upam, da je bilo tako*, sem zastokala polglasno in si glavo podpirala z rokami. Ampak ... zakaj bi se teh besed tako živo spomnila, če jih dejansko nisem izgovorila? Seveda je bilo smešno, ker to ni bilo res. Theo bo morda mislil, da sem resno mislila. Seveda nisem resno mislila, ali pač?

Ko sem se plaho le prikazala iz kopalnice, je Theo že odhajal. Nisem mu mogla pogledati v oči, ko mi je povedal, da se gre v sobo oprhat, nato pa se bo čez deset minut vrnil pome, da greva na zajtrk.

»Sam pojdi na zajtrk, Theo. Nočem tvegati.«

»Ally, nekaj moraš pojesti. Če boš po zajtrku spet bruhala, ne boš smela na jadrnico. Saj poznaš pravila.«

»Prav,« sem pobito privolila. Ko je odšel, sem si z vsem srcem želela, da bi lahko izginila z obličja sveta. Še nikoli v življenju mi ni bilo tako nerodno kot v tistem trenutku.

Petnajst minut kasneje sva skupaj prišla na teraso. Člani posadke so naju pogledovali izza miz in se pomenljivo nasmihali. Z veseljem bi komu prisolila klofuto.

»Ally ima trebušno gripo,« je povedal Theo, ko sva sedla. »Rob, videti je, da tudi ti nisi veliko spal.« Zbrana posadka se je zasmejala

Robu, ki je v zadregi skomignil z rameni, Theo pa je že začel mirno razlagati, kako bomo tistega dne vadili.

Molče sem sedela za mizo, hvaležna, da je pogovor speljal drugam. Vedela pa sem, kaj si drugi mislijo. Prava ironija je bila, da so se motili. Prisegla sem si, da ne bom nikoli spala s članom posadke, vedela sem namreč, da lahko ženska v svetu jadranja hitro pride na slab glas. A videti je bilo, da sem že bila na slabem glasu.

Dobro je bilo vsaj to, da mi po zajtrku ni bilo slabo in sem smela na krov. Od tistega trenutka dalje sem dala vse od sebe, da bi vsem – še zlasti njemu – dala vedeti, da me Theo Falys-Kings niti najmanj ne zanima. Med vadbo sem se držala čim dlje od njega, kolikor je bilo na majhnem plovilu možno, in mu na kratko odgovarjala. Ob večerih, ko smo pojedli večerjo, sem stisnila zobe in ostala s posadko, ko je Theo vstal in se vrnil v penzion.

Govorila sem si, da tako ravnam zato, ker ga ne ljubim in ne želim, da bi kdo drug tako mislil. Čeprav sem o tem prepričevala ljudi okoli sebe, sem spoznala, da v to niti sama ne verjamem. Ugotovila sem, da strmim vanj, ko je obrnjen stran. Občudovala sem ga, kako mirno in premišljeno obravnava člane posadke, njegove prodorne pripombe, ki so nas še bolj povezale in smo bili še bolj usklajeni. Občudovala sem njegovo telo, ki je bilo čvrsto in mišičasto, čeprav je bil drobne postave. Opazovala sem ga, ko je vedno znova dokazoval, da je sposobnejši in močnejši od vseh.

Vedno, ko so mi izdajalske misli odtavale k *njemu*, sem se na vse kriplje trudila, da bi jih pritegnila nazaj. Tedaj sem začela opazovati, kako pogosto je hodil naokrog brez majice. Resda je bilo čez dan izjemno vroče, toda ali je moral biti res zgoraj brez, da je lahko gledal zemljevide za tekmo ...?

»Ali kaj potrebuješ, Ally?« me je vprašal nekoč, ko se je obrnil in videl, da strmim vanj.

Sploh ne vem, kaj sem zamomljala, preden sem se v zadregi obrnila, rdeča kot paradižnik.

Vem pa, da mi je odleglo, ker ni omenjal besed, ki sem mu jih morda rekla tistega večera. Začela sem verjeti, da sem jih res le sanjala. Vendar sem se zavedala, da se mi je zgodilo nekaj, česar nisem mogla spremeniti, nekaj, nad čimer prvič v življenju očitno nisem imela nadzora. Niti sledu ni bilo več o mojem običajnem vzorcu spanja, izgubila pa sem tudi zdrav tek. Ko mi je vendarle uspelo zadremati, sem tako živo sanjala o Theu, da sem zjutraj zardevala in mi je bilo v njegovi bližini še bolj nerodno. Poznala sem ljubezenske zgodbe, ker sem jih kot najstnica brala, preden so mojo pozornost dobile zanimivejše shrhljivke. V mislih sem tako naštevala vse simptome, ki sem jih imela, in spoznala, da ustrezajo eni in isti bolezni: do ušes sem se zaljubila v Thea Falysa-Kingsa.

Zadnji večer vadbe je Theo po večerji vstal od mize, nas pohvalil, da smo se sijajno odrezali, in dejal, da si na prihajajoči regati obeta zmago. Ko smo nazdravili in sem ravno hotela oditi proti penzionu, je Theo pogled uprl vame.

»Ally, o nečem sem se želel pogovoriti s teboj. Po predpisih mora imeti vsaka posadka nekoga, ki skrbi za prvo pomoč. Nič takega ni, le nekaj papirologije. Podpisati je treba nekaj obrazcev. Bi lahko to prevzela?« Pokazal je na plastično mapo, nato pa z glavo pomignil proti prazni mizi.

»O prvi pomoči se mi niti sanja ne,« sem odvrnila, ko pa sva sedla za mizo stran od drugih, sem še kljubovalno dodala: »To, da sem ženska, še ne pomeni, da sem boljša v prvi pomoči kot kdo od moških. Ne bi raje prosil Tima ali koga drugega?«

»Ally, prosim, utihni. To je bil samo izgovor. Poglej.« Theo mi je pokazal dva lista praznega papirja, ki ju je pravkar vzel iz mape. »Dobro,« je rekel in mi podal pero, »ker morava izpolniti obrazec, se bova zdaj pogovorila o tem, kakšne dolžnosti ima član posadke, ki skrbi za prvo pomoč. Obenem pa se bova pogovorila o dejstvu, da si mi tisti večer, ko ti je bilo slabo, rekla, da me ljubiš. Če sem iskren, Ally, mislim, da tudi jaz enako čutim do tebe.«

Premolknil je in nejeverno sem ga pogledala, ali se morda norčuje iz mene, vendar se je vneto pretvarjal, da prebira obrazec.

»Predlagam, da ugotoviva, kam bi naju to lahko pripeljalo,« je nadaljeval. »Jutri se bom s svojo barko odpeljal na podaljšan konec tedna. Rad bi, da greš z menoj.« Končno me je pogledal. »Bi šla?«

Odpirala in zapirala sem usta, najbrž sem zelo dobro oponašala zlato ribico, a preprosto nisem vedela, kaj naj odgovorim.

»Za božjo voljo, Ally, reci, da greš. Oprosti, ker ne najdem boljše primerjave, vendar sva oba v istem čolnu. Nekaj je med nama, to mi je jasno, že odkar sva se pred letom dni spoznala. Če sem iskren, sem po govoricah, ki so krožile o tebi, pričakoval nekakšno mišičasto možačo. Potem pa si se pojavila ti, z modrimi očmi in čudovitimi rdečezlatimi lasmi, in me popolnoma razorožila.«

»Oh,« sem odvrnila, ker sem ostala brez besed.

»Torej,« se je odkašljal Theo in spoznala sem, da je tudi on napet. »Počniva tisto, kar imava oba najraje: nekaj časa bodiva skupaj na morju in videla bova, ali se bo iz tega kaj izcimilo. V najslabšem primeru ti bo gotovo vseč vsaj barka. Zelo udobna je. In hitra.«

»Bo še kdo ... drug na krovu?« sem ga vprašala, ko se mi je glas končno vrnil.

»Ne.«

»Ti boš torej skiper, jaz pa tvoja posadka?«

»Ja, ampak obljubim, da ti ne bo treba plezati po vrveh in spati v košu.« Nasmehnil se mi je in njegove zelene oči so toplo zažarele.

»Ally, reci, da boš šla z menoj.«

»Prav,« sem privolila.

»Dobro. Zdaj pa se lahko podpišeš na pikčasto črto in ... em, prevzameš dolžnost.« S prstom mi je pokazal mesto na praznem listu papirja.

Pogledala sem ga in videla, da se še vedno smehlja. Končno sem mu vrnila nasmešek. Podpisala sem se in mu vrnila papir. Delal se je, da ga resno preučuje, nato pa ga je vrnil v plastično mapo. »Torej je vse urejeno,« je rekel glasneje, da bi ga slišali najini kolegi iz posadke, ki so nedvomno napenjali ušesa. »Se vidiva opoldne v pristanišču, da te seznanim s tvojimi dolžnostmi.«

Pomežiknil mi je in počasi sva se spet pridružila drugim. Moji umirjeni koraki so na laž postavljali čudovito vznemirjenje, ki me je prevzelo.